

[Arbejdsministeren]

Jeg stod lige for hug. Jeg vil sige til fru Lilli Gyldenkilde, at vi vedstår den forligsmæssige aftale, der i sin tid blev indgået vedrørende de kommunale beskæftigelsesaktiviteter. Som fru Lilli Gyldenkilde vil vide, vil de fleste eller stort set alle disse kommunale projekter, der har direkte med beskæftigelse at gøre, indgå i den nye jobskabelsesordning, og da er vi forpligtede til i arbejdsformidlingen gennem vore nye ligestillingskonsulenter sammen med kommunerne, hvor Kommunernes Landsforening er enig med os, at sikre gennem en bevidst kvotering af arbejdskraften til disse projekter, at der kommer en høj kvindelig beskæftigelse ind. Det har vi forpligtet os til i en forligsmæssig aftale med mange partier, inklusive fru Lilli Gyldenkil- des parti, og det vedstår vi naturligtvis.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal blot sige til arbejdsministeren, at det er korrekt, og det er en opfølgning af, hvad der stod i sidste års redegørelse. Det, jeg har spurgt om, er, hvorfor der ikke står noget i dette års redegørelse om, hvorledes man vil klare dette meget, meget påtrængende problem.

Formanden:

Og så går vi videre i ordførerrækken.

Ellemann-Jensen (V):

Jeg har hidtil troet, at det var hr. Glistrup, der besad prisen for at kunne komme med enkle og letfattede løsninger på alting. Jeg kan se, at hr. Glistrup her i aften har fået en alvorlig konkurrent til denne førsteplads.

Jeg spurgte statsministeren i mit første indlæg, hvorpå man bygger påstanden om, at man vil skabe 50.000 arbejdspladser om året. Det svar, jeg fik, var: ja men hvorpå bygger I påstanden om, at I kan skaffe 140.000 arbejdspladser i løbet af et stykke tid? Og det er jo ikke rigtig nogen måde at svare på. Statsministerens råd til det erhvervsliv, der gerne vil producere sig ud af krisen, var: ja men for pokker, så producer!

Og statsministeren kunne ikke forstå, at jeg undrede mig over, at det havde været lidt småt med realiteter i åbningstalen, for, som statsministeren sagde: regeringen lægger enorm vægt på at finde nogle låneformer,

som sikrer erhvervslivet kapital til lav rente. Det skulle så være svaret på, hvad det egentlig er, regeringen vil.

Statsministeren ironiserede noget over dette, at jeg sådan lidt hånligt, mente statsministeren, havde talt om, at en pose billige penge nu engang ikke sætter investeringer og produktion i gang. Jeg er bange for, at vi tænker i vidt forskellige baner, når det drejer sig om, hvordan tingene fungerer. Jeg tvivler ikke på, at regeringen er i den bedste mening, når man nu vil ud og prøve at få fat i noget kapital og sætte det til at arbejde i erhvervslivet, og jeg tvivler ikke på, at man er i den bedste mening, når man tror, at man kan tage pensionskapitalen for at kunne gøre pensionerne noget mere værd på den lange sigt. Jeg tror bare slet ikke på, at det virker.

Det er derfor, vi i venstre har lagt en helt anden politik frem, og statsministeren behøver såmænd ikke efterlyse den så meget ved at sige: fortæl, fortæl, for vi har fortalt det, hr. statsminister. Der ligger og har længe på folketingets bord ligget 4 beslutningsforslag, der tilsammen tegner en linje af en helt anden økonomisk politik end den, regeringen vil føre. Det er en økonomisk politik, der bygger på, at vi gennem en offentlig udgiftsreform, der, for nu at sætte tal på, fordi vi har lagt nogle konkrete ting frem, når op i størrelsesordenen 20 mia kr. efter en årrække, og statsministeren og regeringen ved præcis, hvad vi sigter på, for forslagene har længe ligget på bordet. Man kender forslagene, og erkendt: der er nogle af dem, der gør ondt. Der er også nogle af dem, det gør ondt på venstre at skulle gennemføre, når vi engang får mulighed for det, men det er nødvendigt.

Ved på denne måde at mindske presset på den offentlige sektor vil vi frigøre nogle midler, sådan at vi kan lette omkostningspresset på erhvervslivet. Vi vil fjerne nogle skatter. Vi vil ændre nogle skatteregler. Vi vil gøre det muligt for erhvervene at selvfinansiere de investeringer, som de kan sætte i gang, i det øjeblik de har tillid til, at det hele nytter noget, at de kan få lov til at sælge deres varer, at de kan få lov til at beholde nogle gevinster, at man ikke skal beskattes og reguleres væk fra det hele.

Den måde, man har skabt dansk erhvervsliv på, er ved, at folk har fået nogle ideer og har kæmpet for de ideer inden for nogle